

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

ПОВОДОМ ОДЛУКЕ ВАНПРЕТРЕСНОГ ВЕЋА ВИШЕГ СУДА У НОВОМ САДУ О ИСПИТИВАЊУ ОПТУЖНИЦЕ ПОВОДОМ ПАДА НАДСТРЕШНИЦЕ НА ЖЕЛЕЗНИЧКОЈ СТАНИЦИ У НОВОМ САДУ 1. НОВЕМБРА 2024. ГОДИНЕ

На седници ванпретресног већа Вишег суда у Новом Саду одржаној дана 24.12.2025. године, већином гласова донета је одлука. Ради прегледности и бољег разумевања, одлука се састоји из три дела:

I

- На основу члана 338 став 1 тачка 3 ЗКП-а

НЕМА МЕСТА ОПТУЖБИ против, **окривљених Јелене Танасковић, Горана Весића и Аните Димоски** због по једног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези са ставом 2 Кривичног законика и **окривљених Милана Спремића, Марине Гавриловић и Дејана Тодоровића** због по једног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са кривичним делом непрописно и неправилно извођење грађевинских радова из члана 281 став 1 Кривичног законика, а по оптужници Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду КТО 112/24 од 16.09.2025. године, те се **КРИВИЧНИ ПОСТУПАК, против окривљених Јелене Танасковић, Горана Весића, Аните Димоски, Милана Спремића, Марине Гавриловић и Дејана Тодоровића, за наведена кривична дела ОБУСТАВЉА,**

јер је веће нашло да нема довољно доказа за оправдану сумњу да су именовани окривљени извршили кривична дела која су предмет оптужбе.

II

- следствено оваквој одлуци, суд је на основу члана 209 став 2 ЗКП-а

Према именованим окривљенима **УКИНУО МЕРУ ЗАБРАНЕ НАПУШТАЊА СТАНА,** па се окривљени Јелена Танасковић, Милан Спремић, Марина Гавриловић и Дејан Тодоровић имају ОДМАХ пустити на слободу, док према окривљенима Горану Весићу и Анити Димоски трају мере забране напуштања стана одређене решењем Вишег суда у Београду.

III

- На основу члана 341 став 1 ЗКП-а

ПОТВРЂУЈЕ СЕ ОПТУЖНИЦА Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду бр. КТО 112/24 од 16.09.2025. године у односу на окривљене **Небојшу Шурлана, Слободана Наумовића, Милана Јелкића, Љиљану Милић Марковић, Јасну Стојиљковић Милић, Зорицу Славковић Марјановић и Душана Јанковића.**

Приликом доношења овакве одлуке, веће је савесно и детаљно анализирано све релевантне околности везане за наводе оптужнице и током истраге и допуне истраге прикупљене доказе, као и наводе одговора на оптужницу које су изјавили браниоци свих окривљених, осим бранилаца окривљене Јасне Стојиљковић Милић. Веће је посветило дужну пажњу анализи више стотина доказа које је тужилаштво прикупило, затим анализи одговора на оптужницу, релевантних законских и подзаконских аката и свих других чињеница по службеној дужности, а у складу са чл.337 ст.1 ЗКП-а, за шта су у решењу, на преко 90 страна, дати разлози којима се суд водио приликом доношења одлуке.

Писани отправак решења је отправљен странкама и браноцима, из којих разлога је Служба за односе са јавношћу Вишег суда у Новом Саду у прилици да јавности изложи кратко образложење.

Више јавно тужилаштво у Новом Саду је дана 30.12.2024. године, након само 38 дана истраге, подигло оптужницу, која је наредбом овог суда од 12.03.2025. године, враћена и наложено је Вишем јавном тужилаштву у Новом Саду да допуни истрагу у складу са наводима суда на које околности је потребно боље разјашњење ствари. Након тога, Више јавно тужилаштво у Новом Саду је дана 16.09.2025. године подигло оптужницу која је била предмет испитивања, а поводом које је донета ова одлука Вишег суда у Новом Саду.

Заједничко готово свим одговорима на оптужницу је констатација да је тужилаштво само технички спровело допуну истраге, прикупљајући доказе и испитујући сведоке и вештаке на које им је суд у наредби за допуну истражног поступка указао, као и на околности на које им је суд у том решењу указао, без да је након тога анализирано резултате добијене у допуни истраге и применило то у новој оптужници.

Испитујући предметну оптужницу у смислу члана 337 став 1 ЗКП, веће из члана 21 став 4 ЗКП Вишег суда у Новом Саду је детаљно и са посебном пажњом анализирано оптужницу као и одредбе закона и других прописа на које се позива јавни тужилац у оптужници, а потом детаљно анализирано доказе предложене од стране јавног тужиоца без упуштања у оцену предложених доказа али имајући у виду њихову садржину, анализирано детаљне и обимне наводе одговора на оптужницу те је, полазећи, пре свега, од кривичних дела која се окривљенима стављају на терет и битних обележја наведених кривичних дела, бланкетних одредби које се наводе у изреци оптужнице, те пропусти које јавни тужилац окривљенима ставља на терет, као и навода изнетих у поднетим одговорима на оптужницу, утврдило:

- да јавно тужилаштво није пружио довољно доказа за оправдану сумњу да су окривљени Јелена Танасковић, Горан Весић, Анита Димоски, Милан Спремић, Марина Гавриловић и Дејан Тодоровић учинили кривична дела која су предмет оптужбе;

- да предметну оптужницу у односу на окривљене Небојшу Шурлана, Слободана Наумовића, Милана Јелкића, Љиљану Милић Марковић, Јасну Стојиљковић Милић, Зорицу Славковић Марјановић и Душана Јанковића треба потврдити.

Наиме, предметном оптужницом окривљенима Јелени Танасковић, Горану Весићу и Анити Димоски се ставља на терет оправдана сумња да су извршили по једно

кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези са ставом 2 Кривичног законика.

Радња извршења овог облика кривичног дела изазивање опште опасности алтернативно је одређена и обухвата пропуштање поступања по одређеним обавезама које службено или одговорно лице има у погледу заштитних уређаја, њихово непостављање, неодржавање уређаја у исправном стању и сл. или пак када службено или одговорно лице уопште не поступа по прописима или техничким правилима **о мерама заштите**. Квалификаторну околност чини то што је дело учињено на месту где је окупљен већи број људи. Дакле, да би се, у конкретном случају, могло радити о овом облику кривичног дела које се именованим окривљенима ставља на терет, потребно је да службено или одговорно лице није поступило по прописима или техничким правилима **о мерама заштите**, те да је наведено непоступање подобно да изазове последицу односно опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима.

Полазећи од битних обележја кривичних дела која се окривљенима Јелени Танасковић, Горану Весићу и Анити Димоски стављају на терет, чињеничних описа наведених кривичних дела датих у предметној оптужници као и бланкетних одредби које јавни тужилац наводи у оптужници, суд налази да у конкретном случају нема довољно доказа за оправдану сумњу да су окривљени као службена лица, у конкретном случају, били у обавези да поступају по прописима или техничким правилима **о мерама заштите** нити пак да нису поступали по прописима или техничким правилима **о мерама заштите** те да самим тим нема ни довољно доказа за оправдану сумњу да су извршили кривична дела из члана 278 став 2 Кривичног законика, па следствено томе ни кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези са ставом 2 Кривичног законика, **на начин описан у предметној оптужници** с обзиром на то да овај облик може да изврши само службено или одговорно лице које није поступило по прописима или техничким правилима **о мерама заштите**, а које прописе не помиње ни јавни тужилац у предметној оптужници.

Поред непоступања по прописима или техничким правилима **о мерама заштите** за постојање овог кривичног дела потребна је последица у виду изазивања опште опасности за живот или тело људи или за имовину већег обима. **Та опасност мора бити конкретна, непосредна и блиска, а да би кривично дело било извршено са умишљајем како се то оптуженима овом оптужницом ставља на терет морају постојати и докази који би указивали на оправдану сумњу да су ови оптужени имали свест о постојању те и такве опасности.** Из приложених доказа произлази да су ови оптужени и приликом свечаног отварања уприличеног поводом пуштања у рад вестибила крила Б Железничке станице у Новом Саду сви, заједно са другим званичницима, грађанима и новинарима, стајали испод те надстрешнице, а која ће се четири месеца касније обрушити.

Овде је важно подсетити и како гласи кривично дело у Кривичном законик, а које је стављено на терет Јелени Танасковић, Горану Весићу и Анити Димоски: "казниће се службено или одговорно лице које **не постави прописане уређаје за заштиту од пожара, поплаве, експлозије, отрова или отровног гаса, радио-активних или других јонизујућих зрачења, електричне енергије или других опасних средстава или ове уређаје не одржава у исправном стању или их у случају**

потребе не стави у дејство или уопште не поступа по прописима или техничким правилима о мерама заштите и тиме изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима на месту где је окупљен већи број људи, па је услед тога наступила смрт више лица".

Законодавац прописујући ово кривично дело илуструје примерима које су то опасне ситуације које треба превенирати мерама заштите предвиђеним прописима и техничким правилима, али оставља могућност да опасна ситуација буде и друге врсте, али увек као последица не поступања по прописима или техничким правилима **о мерама заштите**. Поред наведеног, потребно је да је наведеном радњом односно пропуштањем узрокована конкретна опасност за живот људи или имовину већег обима. Следећи проблем који се уочава у оптужници, у опису кривичног дела за наведено троје оптужених је што се не види јасна веза између радњи, односно пропуштања која им тужилац ставља на терет и наступеле последице, а што је неопходно да би постојало кривично дело.

- окривљена ЈЕЛЕНА ТАНАСКОВИЋ

Предметном оптужницом јавни тужилац окривљеној Јелени Танасковић ставља на терет да је као в.д. генералог директора „Инфраструктура железница Србије“ а.д. Београд, одговорна за законитост рада наведеног акционарског друштва сходно члану 26 став 1 до 4 Закона о јавним предузећима и члану 29 став 1 и 2 Статута наведеног акционарског друштва, те да није поступила у складу са одредбом члана 148 став 1 Закона о планирању и изградњи, односно да је поступила супротно одредби члана 158 став 1 Закона о планирању и изградњи и члана 27 Закона о безбедности у железничком саобраћају.

Да не оптерећујемо саопштење цитирањем наведених законских одредби упућујемо на наведене законе, али наводимо да је веће имало у виду да из цитираних, као и других одредби Закона о планирању и изградњи и Закона о безбедности у железничком саобраћају произлази да ове одредбе **нису прописи или техничка правила о мерама заштите** у смислу кривичног дела из члана 278 став 2 КЗ које јој се ставља на терет, као да ни одредбе прописа из којих произилазе одговорност и овлашћења коју генерални директор има за законитост рада наведеног акционарског друштва, такође нису прописи или техничка правила **о мерама заштите**, па самим тим нема ни довољно доказа за оправдану сумњу да је окривљена Јелена Танасковић, као службено лице извршила кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези са ставом 2 Кривичног законика, на начин описан у предметној оптужници.

- окривљени ГОРАН ВЕСИЋ И АНИТА ДИМОСКИ

Јавни тужилац окривљенима Горану Весићу и Анити Димоски ставља на терет да нису поступили по одредбама члана 46 став 1 и члана 47 став 1 тачка 2 и 4 Закона о државној управи, а окривљена Анита Димоски ни по одредби члана 9 Уредбе о начелима за унутрашње уређење и систематизацију радних места у министарствима, посебним организацијама и службама Владе.

Међутим, како ни ово нису прописи или техничка правила **о мерама заштите**, већ одребе којима су прописани појам и предмет надзора над радом државне управе односно општа овлашћења у вршењу надзора над радом (члан 46 и 47 Закона о државној управи), односно овлашћења и одговорности руководиоца унутрашње јединице (члан 9 Уредбе), а јавни тужилац им на терет не ставља шта друго, нема довољно доказа за оправдану сумњу да су као службена лица извршили кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези са ставом 2 Кривичног законика, на начин описан у предметној оптужници.

Тужилац је од наредбе за спровођење истраге, претходне, па и ове оптужнице упорно истрајавао у тврдњи да окривљени Горан Весић, са позиције министра, "није наложио предузимање потребних послова Одељењу Републичке грађевинске инспекције, која се као ужа унутрашња јединица налази у саставу Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре како би се покренуо поступак инспекцијског надзора на објекту зграде Железничке станице у Новом Саду". **Таква обавеза министра не постоји у одредбама на које се све време позива тужилац**, а што су у допуни истраге потврдили и сви сведоци који су испитани на ову околност, а који долазе из Министарства и Републичке грађевинске инспекције.

Све претходно наведено односи се и на пропуст који тужилац ставља на терет окривљеној Анити Димоски, као помоћнику министра.

Веће је става и да је још правно проблематичније и доводи до озбиљне забринутости за правну сигурност, када тужилац у даљој разради наводног пропуста ово двоје окривљених наводи да би, да су они известили Републичку грађевинску инспекцију или јој наложили како се каже "предузимање потребних послова", инспекција онда утврдила, како тужилац наводи у оптужници "да на објекту Железничке станице у Новом Саду постоје недостаци који угрожавају безбедност његовог коришћења и околине", те да би "грађевински инспектор изласком на терен забранио решењем коришћење објекта или његовог дела док се не отклоне утврђени недостаци". Овим тужилац претпоставља, прејудицира, шта би био резултат евентуално предузетог инспекцијског надзора. Поред правних мањкавости, тужилац ни за овај свој навод није пружио доказе за оправдану сумњу.

Даље се овим окривљенима ставља на терет да су "свечаношћу коју су организовали и којој су лично присуствовали омогућили употребу вестибила крила Б станичне зграде Железничке станице у Новом Саду". Овде се прво уочава разлика коју тужилац прави код окривљене Јелене Танасковић, в.д. генералног директора "Инфраструктура железнице Србије" којој на терет ставља да је дана 05.07.2024. године **"пустила у употребу** вестибил крила Б станичне зграде Железничке станице у Новом Саду", док окривљеном Горану Весићу и окривљеној Анити Димоски ставља на терет да су **"свечаношћу коју су организовали омогућили употребу"**, а збирно, рекло би се по даљим наводима описа из оптужнице, то је резултирало да је "омогућено путницима и другим лицима коришћење вестибила крила Б станичне зграде Железничке станице у Новом Саду". Овде је и након допуне истраге остало потпуно нејасно да ли тужилац мисли да до пуштања у употребу не би дошло без организоване свечаности или је свечаност та која је кључна да се путници и друга лица пуне у станицу и око ње. Из предложених доказа не произлази оправдана сумња да је чин медијског, политичког, маркетиншког догађаја у виду приређене свечаности могао

пустити путнике и друга лица у и око станице, **већ постоји оправдана сумња да је наведени догађај последица претходно предузетих радњи одговорних лица код инвеститора и извођача радова**, с обзиром да дана 02.07.2025. године извођач обавештава инвеститора да су сви недостатци уочени од стране комисије решени и подноси захтев за примопредају крила Б станичне зграде, те је интерни пријем и завршен дана 04.07.2025. године, са записничком констатацијом **"овим записником се потврђује да се вестибил у крилу Б станичне зграде Нови Сад може користити за путнике"**.

На послетку, када је реч о претходно наведених троје окривљених, да би се све наведено, под претпоставком да је тачно, а за шта **нису пружени докази који оправдавају сумњу у тачност претходно наведених теза** тужиоца могло сматрати описаним кривичним делом, требало би да је узроковало усмрђивање већег броја лица на начин описан у оптужници.

Међутим, из резултата допуне истраге произлази нешто друго. Из исказа вештака датих у допуни истраге произлази да: **"до пада надстрешнице не би дошло због повећаног оптерећења, да је конструкција била у исправном стању"**, као и да су "повећања оптерећења могла да убрзају или успоре, али за малу меру, појаву пада. **У сваком случају утврђивање стања конструкције пре извођења радова би у потпуности спречило пад надстрешнице"**, речи су вештака Данијела Кукараса, дате у допуни истраге. Исти представник тима вештака у допуни истраге даље је навео да **додатно оптерећење не би довело до пада надстрешнице да није дошло до корозије у затегама**. Вештак Драган Бојовић у допуни истраге је навео **"да жице које су испитиване у котвама осам лево и пет лево имају такав степен корозије на крајевима који су посматрани да индукују да је прелом настао пре више деценија"**.

Из исказа других представника тима вештака произлази да је само **деструктивним или инвазивним радњама било могуће утврдити стање затега, односно њихову корозију**, с обзиром на то да су затеге биле обложене бетонском облогом и челичном кошуљицом, те се њихово стање није могло утврдити обичним посматрањем. Код таквог стања ствари из којег произлази да радови спроведени на адаптацији надстрешнице не би довели до њеног пада да није било корозије која није могла бити примећена без деструктивног прегледа, а простим посматрањем, став је већа да остаје потпуно недоречен став тужиоца о свечаним отварањима, пуштању у употребу станичне зграде као радњи које би биле у узрочној вези са трагичном последицом, а на начин како је то описано у оптужници.

Даље, **окривљенима Милану Спремићу, Марини Гавриловић и Дејану Тодоровићу**, предметном оптужницом се ставља на терет да су извршили по једно кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 у вези са кривичним делом неправилно и непрописно извођење грађевинских радова из члана 281 став 1 Кривичног законика, али веће овог суда налази да нема довољно доказа за оправдану сумњу да су именовани окривљени извршили кривична дела која су предмет оптужбе

- окривљени МИЛАН СПРЕМИЋ

Окривљеном Милану Спремићу се оптужницом ставља на терет да је **није поступио** по одредби члана **132 Закона** о планирању и изградњи и одредбама члана **5 Правилника** о начину и поступку избора чланова комисије, праву и висини накнаде комисије и садржају извештаја о стручној контроли услед чега је **пропустио да утврди** да у наведеном идејном пројекту сачињеном од стране одговорног пројектанта, окривљеног Слободана Наумовића, није оцењена примереност објекта за реконструкцију као и обим и врста потребних претходних истраживања која ће бити подлога за израду пројекта реконструкције и да нису утврђена техничка својства постојеће конструкције, као и да техничка документација није садржала приказ стања које је утврђено на основу архивског пројекта уз обавезно реферисање на тај архивски пројекат или снимак постојећег стања, и да није проверио да ли су у идејном пројекту садржана сва техничко-технолошка решења за грађење објекта станичне зграде, те да ли је пројектом обезбеђена испуњеност основних захтева за предметни објекат, због чега у сачињеном извештају о извршеној стручној контроли није издао ниједну меру, нити је ставио примедбе у циљу отклањања наведених недостатака.

Међутим, по оцени већа, а како се основано истиче и у одговорима на оптужницу изјављеним од стране бранилаца овог окривљеног, **јавни тужилац у оптужници не наводи ниједан пропис** из којег произлази **обавеза** окривљеног Милана Спремића да у поступку стручне контроле као известилац само једне свеске Идејног пројекта у којој се, осим замене фасадне ригле (што спада у радове адаптације) други радови не помињу, проверава све елементе за које јавни тужилац у оптужници тврди да је пропустио да утврди у Идејном пројекту.

Дакле, по становишту суда нема довољно доказа за оправдану сумњу да је окривљени Спремић Милан као известилац ревизионе комисије био дужан, па самим тим ни да је пропустио да утврди да у наведеном идејном пројекту сачињеном од стране одговорног пројектанта, окривљеног Слободана Наумовића, има наведених пропуста, а следствено томе ни довољно доказа за оправдану сумњу да је извршио кривично дело на начин како му је то предметном оптужницом стављено на терет.

- окривљени МАРИНА ГАВРИЛОВИЋ И ДЕЈАН ТОДОРОВИЋ

Овим окривљенима се оптужницом ставља на терет да су, окривљена Марина Гавриловић у својству надзорног органа за архитектуру и окривљени Дејан Тодоровић у својству надзорног органа за инфраструктурне објекте, ангажовани ради стручног надзора над извођењем радова на пројекту конструкције, реконструкције и адаптације станичне зграде Железничке станице у Новом Саду “...у својству лица одговорних за извођење грађевинских радова, непоступањем по прописима и општеприхваћеним техничким правилима која важе у области грађевинарства изазвали опасност за живот и тело људи на месту где је окупљен већи број људи...”, па да између осталог, у извештаје према инвеститору нису вршили уписе о стању саме надстрешнице када је вршено скидање претходних облога, израда новог слоја за пад, као и ослањање нових облога од каљеног стакла са алуминијумском подконструкцијом, нити су то евидентирали у грађевинском дневнику на који начин нису поступили у складу са чланом 6 Правилника о садржини и начину вођења стручног надзора, нити је окривљена Марина Гавриловић спровела надзор и утврдила да том приликом слој армираног бетона није уклоњен, а да је додат нови слој за пад и хидроизолација, **што је**

повећало оптерећење објекта ове конструкције, да су пропустили да изврше контролу и проверу квалитета изведених радова, **иако су приликом извођења радова недостаци у делу конструкције били уочљиви**, па тако нису ни обавестили инвеститора и извођача радова о наведеном, па да услед наведених пропуста није утврђено да је на споју затега и кровног носача на конструкцији на којој је надстрешница затегама била везана за кров, **дошло до корозије** каблова за преднапрезање, који су били једини носећи елемент затега што је за последицу имало смањену носивост затега, тако да је приближно 40% свих каблова за преднапрезање у затегама на дан 01.11.2024. године било потпуно неактивно, а што је уз повећано оптерећење затега до кога је дошло приликом извођења радова на реконструкцији, доградњи и адаптацији поменутог објекта...узроковало лом у крутим везама попречних греда надстрешнице што је довело до потпуног отказивања затега и појаве кртог лома и рушења надстрешнице...

Међутим, након исцрпне анализе садржине прикупљених доказа суд је нашао да из истих произилази:

- да је први и најважнији фактор по интензитету утицаја на пад надстрешнице **корозија каблова за преднапрезање унутар затега**, односно да је услед дотрајалости жица смањена њихова носивост и дуктилност и да је то примарни узрок;

- да би у ситуацији утврђене корозије **и без додатног оптерећења** надстрешнице које је настало извођењем радова, вероватно дошло до пада надстрешнице у једном краћем периоду када би корозија још напредовала за врло мали степен;

- да повећање оптерећења, само по себи не би довело до пада надстрешнице **уколико би надстрешница, односно конструкција била у исправном стању**, те да је повећање оптерећења при реконструкцији могло да убрза или успори појаву пада, али за малу меру;

- да није дошло до корозије, додатно оптерећење не би довело до пада из разлога које је објаснио вештак Даниел Кукарас јер је **коэффициент сигурности оригиналног пројектовања конструкције био 2,25**, те додатно оптерећење од око 110 кг по квадратном метру за исправне затега, не би смањило тај коэффициент сигурности на вредност испод 1, док га је корозија, зависно од затега до затега, смањила на вредност која је око 1 те је у том случају мало додатно оптерећење било довољно да коэффициент сигурности падне испод 1 и да дође до лома, од којих је 65 кг по квадратном метру већ било и пре отпочињања предметних радова, а не пропусти у извођењу радова;

Како је за постојање кривичног дела које се окривљенима ставља на терет неопходно да постоји узрочно последична веза између радњи окривљених и наступеле последице, по ставу суда нема довољно доказа за оправдану сумњу да је услед евентуалних пропуста окривљених Марине Гавриловић и Дејана Тодоровића, а који се према наводима предметне оптужнице односе на неуношење њихових запажања током вршења стручног надзора, при чему нема доказа ни за оправдану сумњу да су окривљени нешто запазили а нису евидентирали у грађевинском дневнику, те да услед таквих евентуалних пропуста није утврђено да је на конструкцији станичне зграде дошло до корозије каблова за преднапрезање, па самим тим ни за оправдану сумњу да су евентуални пропусти ових окривљених у узрочно последичној вези са наступелом

последницом, па следствено томе ни доказа за оправдану сумњу да су окривљени Марина Гавриловић и Дејан Тодоровић извршили кривично дело на начин описан у оптужници. Ово посебно имајући у виду одредбе члана 3, 6 и 7 Правилника о садржини и начину вођења стручног надзора, на које се позива и ВЈТ у оптужници (чланови 6 и 7)

II

- следствено оваквој одлуци, суд је према именованим окривљенима **УКИНУО МЕРУ ЗАБРАНЕ НАПУШТАЊА СТАНА, јер је поступак у односу на њих обустављен.** Окривљени Јелена Танасковић, Милан Спремић, Марина Гавриловић и Дејан Тодоровић се имају ОДМАХ пустити на слободу, док према окривљенима Горану Весићу и Анити Димоски, иако су у овом поступку укинута мере, трају мере забране напуштања стана одређене решењем Вишег суда у Београду.

III

- У односу на остале окривљене, суд је нашао да постоји довољно доказа за оправдану сумњу да су **окривљени Небојша Шурлан, Слободан Наумовић, Милан Јелкић, Љиљана Милић Марковић, Јасна Стојиљковић Милић, Зорица Славковић Марјановић и Душан Јанковић** извршили кривична дела која су предмет оптужбе

Имајући у виду наведене, од стране јавног тужиоца предложене доказе, из којих произлази претходно наведени закључци везани за утицај корозије каблова која би и без додатног оптерећења вероватно довела до пада надстрешнице у једном краћем периоду, те да додатно оптерећење не би довело до пада да није дошло до корозије као и:

- да је **стање конструкције требало утврдити пре извођења радова што би у потпуности спречило пад надстрешнице, а што је подразумевало све потребне прегледе и испитивања да би се утврдило стање конструкције, а што у току пројектовања није учињено** у идејном пројекту (у идејни пројекат конструкције нису унети сви радови предвиђени у пројекту архитектуре) па ни касније, приликом израде пројекта за грађевинску дозволу и пројекта за извођење, дакле да су **од самог почетка** постојали пропусти у техничкој документацији, односно у пројекту конструкције станичне зграде, а који пропусти нису отклоњени ни у каснијим фазама поступка, а што је морало бити како то произлази из прописа на које се позива јавни тужилац у оптужници, па ни пре почетка извођења радова;

- као и доказе предложене у прилог чињеници да је услед пада надстрешнице дошло до тешких телесних повреда и смрти више лица која су се затекла испод надстрешнице предње фасаде вестибила крила Б станичне зграде Железничке станице у Новом Саду,

суд је становишта да у конкретном случају, супротно наводима бранилаца окривљених изнетим у поднетим одговорима, у односу на окривљене Небојшу Шурлана, Слободана Наумовића, Милана Јелкића, Љиљану Милић Марковић, Јасну Стојиљковић Милић, Зорицу Славковић Марјановић и Душана Јанковића, из предложених доказа произлази скуп чињеница које поткрепљују оправдану сумњу која је услов за подизање оптужнице и оправдавају подизање предметне оптужбе у односу

на ове окривљене а оцена како сваког доказа појединачно тако и у вези са осталим доказима биће извршена тек након што сви докази буду изведени на главном претресу.

Суд је узео у обзир и анализирао да су у Налазу и мишљењу вештака Факултета техничких наука, Универзитета у Новом Саду, Департмана за грађевинарство и геодезију између осталог наведене:

- околности рушења надстрешнице са конструктивног аспекта
- околности рушења надстрешнице са аспекта реализације пројекта
- пројектовање
- ревизиона комисија
- техничка контрола пројекта за грађевинску дозволу
- извођење
- надзор
- технички преглед
- завршетак радова
- одржавање објекта у претходном периоду,

па у вези са прописима које јавни тужилац наводи у оптужници, суд налази да из доказа произилази оправдана сумња да

- окривљени ШУРЛАН НЕБОЈША

који је за в.д. генералног директора „Инфраструктура железнице Србије“ Београд именован 28.05.2020. године, а да „Инфраструктура железнице Србије“ Београд није спроводило редовно одржавање грађевинске инфраструктуре у складу са законским оквирима, нити у складу са својим интерним актима, а како из налаза и мишљења вештака грађевинске струке произлази да је **изостанком одржавања објекта станичне зграде изостало идентификовање процеса детериорације каблова у затегама, а до које је довела корозија на споју затеге и кровног носача**, то произлази оправдана сумња да су пропусти окривљеног Небојше Шурлана у узрочно-последичној вези са наступањем последице у виду рушења надстрешнице изнад главног улаза јужне фасаде вестибила Б станичне зграде дана 01.11.2024. године, па тим и до повређивања и погибије више лица, јер је и мишљење вештака да **Инвеститор није вршио преглед стања конструкције, што је био у обавези, како објекта Железничке станице у Новом Саду, па тиме и предметне надстрешнице изнад главног улаза на јужној фасади вестибила крила Б. Такође, није вршено одржавање посматраног објекта са конструктивног аспекта.**

Надаље, имајући у виду да из исказа вештака произлази да је први и најважнији фактор по интензитету утицаја на пад надстрешнице корозија каблова за преднапрезање унутар затеге, односно да је услед дотрајалости жица смањена њихова носивост и дуктилност и да је то примарни узрок, да је **стање конструкције требало утврдити пре извођења радова** што би у потпуности спречило пад надстрешнице, а што је подразумевало све потребне прегледе и испитивања да би се утврдило стање конструкције, а **што у току пројектовања није учињено, ни приликом израде идејног пројекта** (у идејни пројекат конструкције нису унети сви радови предвиђени у пројекту архитектуре) **па ни касније, приликом израде пројекта за грађевинску дозволу и пројекта за извођење**, дакле да су од самог почетка пројектовања постојали пропусти у техничкој документацији односно у пројекту конструкције

станичне зграде, а који пропусти нису отклоњени ни у каснијим фазама поступка, а што је морало бити како то произлази из прописа на које се позива јавни тужилац у оптужници, па ни пре почетка извођења радова, те да је и одредбом члана 152 став 7 Закона о планирању и изградњи прописано да **извођач писмено упозорава инвеститора** о недостацима у техничкој документацији и наступању непредвиђених околности, по оцени суда прикупљени докази током истражног поступка дају довољно основа за закључак да постоји оправдана сумња да су непоступања:

- окривљеног СЛОБОДАНА НАУМОВИЋА, који је био **одговорни пројектант за израду 2/9.1.1. пројекта конструкције реконструкције и адаптације станичне зграде у Станици Нови Сад;**

- окривљеног МИЛАНА ЈЕЛКИЋА, који је био **главни пројектант за израду идејног пројекта** модернизације, реконструкције и изградње пруге Београд - Суботица државна граница (Келебија) деоница пруге Нови Сад - Суботица - државна граница (Келебија), у Новом Саду, Кисачу, Степановићеву, Змајеву, Врбасу, Ловћенцу, Малом Иђошу, Бачкој Тополи, Жеднику, Наумовићеву и Суботици;

- окривљене ЉИЉАНЕ МИЛИЋ МАРКОВИЋ, која је била **главни пројектант за израду Пројекта за грађевинску дозволу и главни пројектант за израду Пројекта за извођење** за модернизацију, реконструкцију и изградњу пруге Београд - Суботица државна граница (Келебија) деоница пруге Нови Сад - Суботица - државна граница (Келебија), у Новом Саду, Кисачу, Степановићеву, Змајеву, Врбасу, Ловћенцу, Малом Иђошу, Бачкој Тополи, Жеднику, Наумовићеву и Суботици,

- окривљене ЈАСНЕ СТОЈИЉКОВИЋ МИЛИЋ која је била **вршилац техничке контроле** Пројекта конструкције реконструкције и адаптације станичне зграде у железничкој станици Нови Сад број 2/9.1.1;

- окривљене ЗОРИЦЕ СЛАВКОВИЋ МАРЈАНОВИЋ И окривљеног ДУШАНА ЈАНКОВИЋА, који су били **одговорни извођачи радова** на Пројекту модернизације реконструкције железничке пруге Београд – Суботица – државна граница (Келебија) на деоници Нови Сад (укљ.) – Ловћенац (искљ.)

у узрочно последичној вези са наступелом последицом, због чега постоји оправдана сумња да су ови окривљени извршили кривична дела која су предмет оптужбе.

На крају овог саопштења, наглашавамо да у фази испитивања оптужнице суд оцењује доказе по квантитету, те **у овој фази поступка не може ценити да ли се на основу предложених доказа на којима се оптужница заснива може несумњиво закључити да су окривљени учинили кривично дело за које су оптужени нити да ли су испуњени услови да буду оглашени кривим** за кривична дела која им се оптужбом стављају на терет, те да је, у овој фази поступка, довољно да понуђени докази од стране тужиоца упућују на закључак **о постојању оправдане сумње** која оправдава изношење кривичне ствари пред суд. Ово посебно имајући у виду да је чланом 2, став 1, тачка 19 Законика о кривичном поступку, дефинисано да оправдану сумњу представља скуп чињеница које непосредно поткрепљују основану сумњу и оправдавају подизање оптужбе. У том смислу ниво сумње који је неопходан за

потврђивање оптужнице виши је од нивоа основа сумње који је довољан за покретање истраге и основане сумње који је неопходан код одређивања притвора у истрази.

Против овог решења дозвољена је жалба Апелационом суду у Новом Саду у року од три дана од дана достављања.